

Un viatge teatral

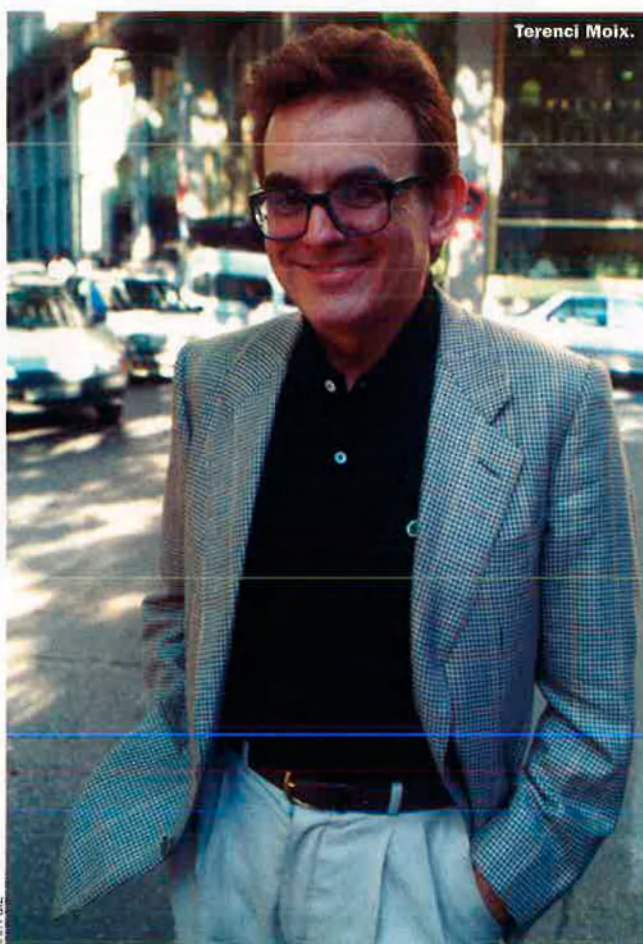

Joan de Sagarra

Leigeixo en els periòdics que l'Institut Ramon Llull i l'Institut Cervantes s'han posat d'acord per dur a terme una petita operació consistent a lliurar a la Biblioteca d'Alexandria una sèrie d'exemplars d'obres d'autors catalans, de Ramon Llull a Terenci Moix. La notícia en si no té res de particular i respon als actes protocol·laris que se suposa que han de complir totes dues institucions. Pot ser fins i tot que hi hagi qui tan sols hi vegi una pèrdua de temps i de diners, sobretot si es té en compte que les grans biblioteques, com la d'Alexandria, disposen dels propis representants a l'estranger que els proveeixen de tot allò que els pot interessar. En posaré un parell d'exemples. A la Biblioteca Britànica figuren, des de fa més de cinquanta anys, els exemplars de les obres de Shakespeare traduïdes al català pel meu pare, Josep Maria de Sagarra, i que un representant d'aquesta biblioteca va adquirir a Barcelona en el seu moment, i, segon exemple, a la Biblioteca de Washington hi ha gravacions amb les veus de Carner, de Riba, de Foix, de Sagarra, d'Espriu..., recitant alguns dels seus poemes, a més d'una important presència d'obres de la literatura catalana, que augmenta any rere any gràcies a les adquisicions que realitzen els seus representants en la nostra àrea lingüística.

Allò que em crida l'atenció d'aquest protocol·lari, absurd si voleu, viatge a Alexandria de l'Institut Ramon Llull i de l'Institut Cervantes

“Felicitem-nos pel viatge conjunt d'ambdós instituts (el Cervantes i el Ramon Llull) a Alexandria. Però, posats a parlar de viatges, permeteu-me que us en proposi un: un de teatral a Alemanya, l'any vinent, amb motiu del cinquantè aniversari de la mort de Bertolt Brecht”

Terenci Moix.

és que es tracta d'una operació conjunta. I això és bo. Potser hi ha qui pensa, no sense certa raó, que l'Institut Cervantes es limitava a promoure internacionalment la llengua de Cervantes, és a dir, el castellà, i que desatenia les altres llengües nacionals o de l'estat espanyol. I, en un principi, així va ser. Un amic meu, escriptor català en llengua castellana, professor universitari, quan va ser nomenat director de l'Institut Cervantes de París durant el Govern del senyor Felipe González, no va poder portar a terme el seu propòsit de presentar una sèrie de llibres d'autors catalans, en llengua catalana, a la capital de França, per imperatius de Madrid. Més sort va tenir el meu fill Josep, qui, quan era director de l'Institut Cervantes de Varsòvia, va poder organitzar un homenatge a Ovidi Montllor, amb la presència de Toti Soler i Ester Formosa, que van oferir un recital de cançons d'Ovidi. No va poder disposar d'una ajuda financera extraordinària, però almenys va rebre el vistiplau del seu ambaixador i dels seus superiors a Madrid. És clar que Varsòvia no és París i, com hom podia esperar, la notícia d'aquest homenatge no va ser recollida en la premsa espanyola, de fet, ni tan sols en la catalana o valenciana.

Felicitem-nos, doncs, pel viatge conjunt d'ambdós instituts a Alexandria i confiem que aquest viatge no sigui el darrer. I posats a parlar de viatges, permeteu-me que us en proposi un. Es tracta d'un viatge teatral. Un viatge teatral a Alemanya, l'any vinent, amb motiu del cinquantè aniversari de la mort de Bertolt Brecht. Un viatge organitzat per l'Institut Cervantes i l'Institut Ramon Llull en què el teatre espanyol i el teatre català oferissin al públic alemany un parell de muntatges de Brecht. Pel que fa al nostre teatre català, la tradició brechtiana és molt estimable, i estic convençut que teatres com el Lliure, el Nacional o el Romea, i gents com Ricard Salvat, Feliu Formosa, Lluís Pascual, Mario Gas, Àlex Rigola, Calixt Bieito i Sergi Bebel ens farien quedar la mar de bé. Un viatge teatral que podria ser un pròleg ben brillant a la Fira del Llibre de Frankfurt del 2007, en què la literatura, o millor dit, l'edició catalana, és la convidada d'honor.